

**ПЪРСИВАЛ УАЙЛД
П. МОРАН, ЛОВЕЦ НА
ДИАМАНТИ**

Превод от английски: Иванка Томова, 1987

chitanka.info

ТЕЛЕГРАМА
ДО ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР
ВЪЗХОД, МЕЖДУНАРОДЕН ИНСТИТУТ ЗА ЗАДОЧНО
ОБУЧЕНИЕ НА ДЕТЕКТИВИ, САУТ КИНГСТЪН, НЮ ЙОРК

Пращам телеграфически един долар моля кажете как се намират
диаманти.

Детектив П. Моран

ОТ ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР
ВЪЗХОД, МЕЖДУНАРОДЕН ИНСТИТУТ ЗА ЗАДОЧНО
ОБУЧЕНИЕ НА ДЕТЕКТИВИ, САУТ КИНГСТЪН, НЮ ЙОРК
ДО ДЕТЕКТИВ П. МОРАН, с/о МИСТЪР Р. Б. МАКРЕЙ, СЪРИ,
КЪНЕКТИКЪТ

Телеграмата ви не е ясна, защото може да значи и едно, и друго,
и трето, но ако си бяхте платили за повече от десет думи, може би
щяхме да разберем какво значи. Приемаме, че искате да намерите
диаманти. Ако са загубени, дайте обява във вестника и определете
възнаграждението. Ако са откраднати, веднага трябва да се потърсят
услугите на добър детектив, но тъй като вас никой не ви брои за добър
детектив и няма да се възползува от услугите ви като такъв, излиза, че
диамантите не са откраднати.

Сигурни сме, че ще се радвате, ако изобщо намерите някакви
диаманти — сини, жълти, малки или големи. И ние бихме се радвали,
защото диамантите струват пари. Проверихме в енциклопедията. Там
пише, че диаманти се намират в мините на Южна Африка. Намират се
и в Южна Америка. А също в Южна Каролина, в Северна, в Джорджия
и Вирджиния. Наблюденията показват, че диаманти се намират и в
бижутерийните магазини, а нашата секретарка, която обича, както сама
се изразява, хубава музика, дето ние не я понасяме, защото ушите ни
пищят от нея, казва, че много диаманти излизат на показ във второто
действие на операта, на всяка опера. Наблюденията, освен това
показват, че диаманти се срещат в големи количества у танцьорки,
актриси, собственици на заведения, собственици на петролни
кладенци, комарджии, специалисти по конни надбягвания,
професионални боксьори и политици от голям мащаб, но това става
само когато времената са добри и те могат да наемат помещения за

работа на 40-ия етаж заради хубавия изглед, а не за да скачат оттам. Когато времената са лоши, диамантите обикновено се обявяват за изчезнали, за да се вдигне шум около загубата им, а понякога може да се окажат и фалшиви.

Според нас не е лошо да заминете за Южна Америка или за Южна Африка и там да търсите диаманти, за предпочитане е Южна Африка, защото е по-далеч. Съобщете ни кога тръгвате.

П. П. Задържахме единия долар, който Уестърн Юниън ни препрати, за да покрием разносните по загубата на време, отделно да отговорим на глупавата ви телеграма.

Дж. Дж. О'Б

ОТ ДЕТЕКТИВ П. МОРАН, с/о МИСТЪР Р. Б. МАКРЕЙ, СЪРИ,
КЪНЕКТИКЪТ

ДО ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР

ВЪЗХОД, МЕЖДУНАРОДЕН ИНСТИТУТ ЗА ЗАДОЧНО
ОБУЧЕНИЕ НА ДЕТЕКТИВИ, САУТ КИНГСТЪН, НЮ ЙОРК

Ама че нахалство, да ми приберете единия долар, при положение че писмото ви не струва нищо, а и времето ви — също, а Мерилин — така се казва новото момиче, което взехме на работа при нас, защото се издържа сама, докато учи в колежа, и с парите, който спечели през лятото, изкарва зимата — прочете писмото ви и се смя, и каза, че се лови на бас за един долар, че за първи път сте отворили енциклопедия и затова трябва да гръмнете една бутилка вино, та да отпразнувате случая. Мерилин е умно момиче и много ѝ сече акълът, но може би първо трябва да ви разкажа за мистър Бъртън Финдли и мистър Уилям Ъндъруд Младши, и мистър и мисис Арнолд Гейлорд, и мистър Кътлър, и мистър А. И. Ърскин-Бевин, и другите амеби и единадесетте диаманта розетки.

В неделя сутринта шефът ме вика.

— Питър — казва той, — ела, затвори вратата и много-много не приказвай.

— Добре, мистър Макрей — викам аз.

— Питър, познаваш ли мистър Бъртън Финдли?

— Да, сър.

— Какво знаеш за него?

— Ами той е богат човек, сър, и ходи на лов.

Шефът се намръщва, както си му е навикът.

— Питър, той е нещо повече от ловец, той е амеба.

Не знаех, че мистър Финдли е такъв — нали от години си има голяма къща тук в Съри. Затова викам:

— Мистър Макрей, той винаги е минавал за републиканец.

— Може и така да е, Питър, защото амебите републиканци се срещат в по-голямо изобилие от амебите демократи. Знаеш ли какво е амеба? Кръгло животно. Когато види нещо, което иска, започва да го обикаля, а иска всичко, което види. — Шефът слага два пепелника на бюрото си. — Единият пепелник е амебата, няма значение кой. Другият е някакъв предмет. Амебата се втурва към него. Проточва част от тялото си наляво. После проточва част от тялото си надясно. Схващаш ли, Питър?

— Да, сър, излиза, че амебата е левак.

Шефът се смее.

— Възможно е, възможно е, но която и част първа да стигне до предмета, тя се съединява с другата част и пленява предмета; може да бъде произведение на изкуството или къща в провинцията, или нечия съпруга.

— Какво става с предмета, мистър Макрей?

— Става част от амебата, която го поглъща. След това амебата вижда нещо друго, което иска, защото тя винаги иска нещо друго, повтаря процеса *ad infinitum*^[1] и става много голяма амеба. Затова снощи у мистър Финдли се състоя сбирка на Клуб Хоби.

— Да, сър — рекох и го изчаках да продължи.

— Клуб Хоби е клуб на хора, които събират разни неща. Тези хора са малки амеби. Срещат се у мистър Финдли, защото той е най-голямата амеба. Мистър Симор събира марки. Показа четири марки, които е купил на разпродажба; те струват много, защото самолетът на тях лети обърнат наопаки, а пилотът не пада. Мистър Кътлър събира копчета. Показа някакви, дето били на Джордж Вашингтон, но аз не вярвам, че и самият Джордж може да потвърди това. Мистър Уилям Ъндъруд Младши събира офорти. Купил е два офорта, които Уислър оставил недовършени и затова сега те струват повече, отколкото ако ги е бил завършил, което идва да покаже, че винаги, когато може, днешната работа трябва да се отлага за утре. Мистър Помрой, който

играе на борсата, показва единадесет диаманта розетки, винаги ги носи в джоба си за късмет. По-добре да си беше счупил врата и да си бе останал у дома. Мистър Ърскин-Бевин се е сдобил с особено рядко първо издание на книга — той това събира. Също като мистър Джоунс. Показа изданието и двамата с мистър Джоунс рекоха, че макар и съперници, те са приятели, което означава, че единият ще забие нож в гърба на другия, но само в непрогледна нощ. Аз притежавам гравюри, може би си ги виждал в тази стая. Тях занесох. Арнолд Гейлорд, който се ожени за една от внучките на Финдли, не събира нищо, защото правнуците се увеличават много бързо и всичко, което изкара, отива за дрехи и обувки; както разбирам, Финдли не им дава нищо, освен безплатна храна и квартира през лятото. Та те си помислили, че ще изиграят хубав номер на останалите, като покажат последното си бебе. Мистър и мисис Гейлорд не са амеби.

— Не са, сър, това веднага става ясно.

— После всички вечеряхме.

— И бебето ли?

— Да, но отделно. След вечеря взе да гука, да се усмихва и да си играе с дрънкалката. Всички му се радвахме. Накрая мистър Финдли, който колекционира всичко — марки, офорти, картини и първи издания, да не говорим за борсови акции, а освен това е голям ловец и голям рибар, — ни показа един филм, който е снимал, когато е бил за риба в Гълфстрийм. Той и риби щеше да колекционира, ако не бяха толкова мокри. Снимките бяха вълнуващи — по едно време една акула за малко да колекционира мистър Финдли. Много се разочаровах, че не е успяла. Икономът прожектираше филма.

— Хюит ли, сър?

— Познаваш ли го?

— Той е важна политическа клечка в селото.

— И аз така съм чувал. Та когато запалиха лампите, всички взехме да ръкопляскаме, а мистър Помрой отиде при мистър Финдли и тихичко му каза, че неговите единадесет диаманта розетки, които стояха на масата заедно с другите предмети, ги няма.

— Ха!

— Ти какво би направил, Питър?

— Ако диамантите бяха мои, мистър Макрей, нямаше да говоря тихичко, ами направо щях да се разкрещя.

— Мистър Помрой залага на борсата на Уолстрийт и когато загуби, не вдига шум. Питам те, какво би направил след това?

— Бих заключил вратата и бих претърсил членовете на Клуб Хоби?

— Сетихме се за това и решихме да не го правим. Прилагат го във всички добри детективски романи, но кражбата никога не се разкрива по този начин. Ние, Питър, решихме да не действваме елементарно. Първо, призовахме виновника, който и да е той, да остави диамантите на масата, откъдето ги е взел, и обещахме през това време лампите да бъдат угасени. След като от това нищо не излезе, стигнахме до заключението, че претърсването ще се окаже непристойно и безполезно.

— Кой стигна до това заключение, мистър Макрей?

— Мистър Помрой стана изразител на общото мнение. Той каза: „Онзи, който е взел диамантите, е готов да бъде претърсен. Затова те не са у него, не са в джобовете му, нито там, където очакваме, че можем да ги намерим. Ако започнем взаимно да се претърсваме, няма да намерим нищо и ще възмутим дамите, които няма да се съгласят да бъдат претърсени дори от други дами. Защо да си губим времето?“

— Аз не бих нарекъл това губене на време, мистър Макрей.

— Мисля, че тогава всички бяха на това мнение, Питър. Потърсихме тук-там — под килимчетата, в тапицерията на мебелите, под масата. Претърсихме едно-единствено човешко същество — бебето. Направихме това, защото в тъмното някой би могъл да укрие диамантите у него. Това беше всичко, което направихме, а после дамите се захванаха да обличат бебето — то е само на пет месеца и ако ги бяхме оставили, дамите щяха цяла нощ да си играят с него на „Варила баба кашица“.

— Заключението е, че не сте намерили диамантите, мистър Макрей.

— Заключението ти е правилно, Питър.

— Може би мистър Помрой, без да иска ги е сложил в джобовете си.

— И това ни мина през ума. Помрой преобърна джобовете си. Помолихме го съвсем учтиво и любезно.

— Това е ясно, сър.

— За жалост в Клуб Хоби няма детективи. Всички се страхуваме, че ако мистър Финдли наеме професионален детектив, вестниците ще започнат да пишат за нас. Не искаш ли да се отбиеш при мистър Финдли да си поговорите?

Както винаги набързо обмислих предложението.

— Възнаграждение ще има ли?

— Не сме говорили за това, но можеш да разчиташ, че ще направим каквото трябва. Ако бях на твоето място, Питър, щях да поискам от мистър Финдли да ми плаща на час, независимо дали спечеля, загубя или завърша наравно играта. Щом като повече от десетина умни мъже и жени се опитаха да намерят диамантите и не успяха, ти едва ли ще ги откриеш.

— Мистър Макрей — викам му аз, — вие сам казахте, че в Клуб Хоби няма никакви детективи. Аз обаче вече разреших вашия случай и минавам на следващия.

— Хайде де! — казва той.

— Да, сър — викам аз, — много ми сече акълът, особено след като се представих толкова добре на изпита по наблюдателност.

Шефът ме поглежда странно.

— Не знам какво си могъл да наблюдаваш, след като не си бил там; аз ти разправям какво е станало със собствени думи и без съмнение съм изпуснал някои от най-важните подробности, но ако работата е толкова лесна, колкото казваш, няма що да губиш време, ами се занеси у мистър Финдли, който много ще се зарадва да те види у дома си.

— Не съм толкова сигурен в това, но ще побързам — викам аз, и то съвсем сериозно, защото имам среща с Мерилин да я заведа на кино в Стюарт тиътър в Лейквил същия този следобед, което се пада неделя, но шефът продължава:

— Сега ще се обадя на мистър Финдли да му кажа, че тръгваш.

Та Джим Хюит, значи, ме посреща и казва:

— Ей богу, Питър, ама много се радвам, че дойде, да ме беше видял снощи как се ядосах, като взеха да викат, че ще претърсват всички!

— Джим, аз разбрах, че не са претърсвали никого, освен бебето — викам аз.

— Точно така.

— Не са претърсили и мистър Финдли.

— Защо трябва да претърсват шефа?

— Нито мистър Помрой.

— Той си преобърна джобовете пред очите ни, не се безпокой за това. — Джим ме смушка в ребрата. — Жалко, че не претърсиха мистър Симор. Аз познавам негърката, която го пере, и тя разправя, че бил толкова стиснат, та я карал да му шије големи кръпки на бельото, докато дрехите му съвсем се разпаднат. Аз обаче не съм такъв, Пийт. Веднъж седмично се събличам гол-голеничък, ама не гледам нужно ли е, или не и можеш да си сигурен, че на гащите и на ризите ми няма никакви дупки.

— Все тая, драги мой — викам аз. — Сега можеш да ме заведеш при господаря си.

— Много си важен откакто стана детектив — казва той, но почуква на вратата на всекидневната, която е заключена, и когато отвътре някой изръмжава: „Какво има, дявол да го вземе, хм-м?“, отговаря: — Мистър Финдли, Моран дойде.

— Мистър Моран, кречетало такова — викам му аз, но Хюит ме рита в пищяла, без да иска нарочно и тогава чувам, че ключалката се превърта и мистър Финдли казва:

— Влизай, Моран, влизай! Дявол да го вземе, не стой на прага, че става течение! Влез, та да заключи вратата след тебе.

Та мистър Бъртън Финдли, значи, не прилича на амеба, защото е към седемдесет и пет, висок, костелив, с мършави ръце и рунтави бели вежди, сякаш сам си ги е плел; пуши пура, която струва един долар, шегата настрана, но на мен не ми предлага, макар че виждам колко много пури стърчат от външния му джоб. Стаята е много разхвърляна, навсякъде има пепелници, пълни с угарки от цигари и пури, мръсни чаши от уиски със сода, бутилки от уиски, сифони; някои от бутилките не са отворени, прожекционният апарат е изправен в единия ъгъл на стаята, а на срещната страна е екранът и до него — бебешката количка. На масата в една висока синьо-зелена ваза вехнат някакви цветя, а в сребърните подноси са останали сандвичи, които не изглеждат никак привлекателно, защото са изсъхнали и се ронят; пелените на бебето и играчките му са в количката; на друга маса са оставени няколко копчета, марки и книги, гравюрите на мистър Макрей и някои други неща; прозорците са затворени и е толкова

задушно, че можеш да режеш въздуха с нож. Стаята прилича на музей, с дебели килими, стъклени шкафове с книги, стъкленици, вази и часовници, а също картини и статуи, които изобщо не са облечени, затова им хвърлям по един поглед само когато мистър Финдли не ме наблюдава.

— Влизай, Моран, дявол да го вземе, хм-м! — вика той и като отваря една уста, не може да се спре. — Всичко, което виждаш, е точно както си беше снощи, с изключение на това, че гостите са си отишли у дома, ако наистина там са отишли, защото не изключвам някои от тях да са се отбили в „Зеления фенер“ или в „Бруксайдската кръчма“ да пийнат по нещо и да си почешат езиците. Това са копчетата на Кътлър — той предложи да ги остави, защото могат да се разглобяват и били използвани за пренасяне на скъпоценни камъни. Разглобихме ги и както виждаш, празни са. Ето ги марките на Симор — в пощенска марка не можеш да скриеш диамант, нали, а пък аз имам и по-редки марки в моите албуми. Ето гравюрите със спортни сцени на Макрей — няма защо да му казваш, но моите са по-хубави. А ето и първите издания на книги, които двама от членовете на клуба донесоха; да не мислиш, че са само корици на книги като онези в библиотеката зад гърба ти. Понякога вътрешната част на книгата може да се откъсне, за да се пренасят наркотици. Тези книги обаче са редовни, ние ги проверихме. Претърсихме чантите на жените и ги накарахме да си ги занесат у дома, макар че те предложиха да ги оставят. А в тази бебешка количка се разполагаше правнучето ми. Поисках количката да остане тук и тя остана. Прожекционният екран е на същото място, където беше и снощи. Филмовата ролка е все още в апарата. Ето кутиите с филма, който Хюит показва най-напред, проверихме ги всичките. С тази бракма, дето е до апарата, се снажда филмът, ако лентата се скъса. Върху бракмата имаше кутия с лепило — отворихме я и изляхме каквото беше останало, за да се уверим, че вътре няма нищо друго. Можеш да си напълно сигурен, че кутията е празна.

— Мистър Финдли, стигам до заключението, че сте подозирали Хюит — викам аз.

— Дявол да го вземе, ние подозирахме всички, хм-м — вика той и безпомощно вдига рамене.

— Каква е тая купчинка камъчета до киноапарата?

— Сигурно са от някоя саксия. Нали виждаш, че на всички прозорци има цветя.

— Разгледахте ли угарките от цигари и пури?

— Не, но ако искаш, ти ги разгледай. Дявол да го вземе, как може човек да скрие диамант в пура и след това да я напълни с пепел?

— Проверихте ли сандвичите?

— Моран, яж колкото искаш, ако добре съм разбрал намека ти.

Изяждам, значи, осем или десет сандвича, а той продължава да говори:

— След като гостите си отидоха, заключих вратата и легнах да спя на канапето. Хюит ми остави закуската на една табла пред вратата и току-що закусих — виждаш ли черупките от рохко сварените яйца? Всичко, което вчера е било в стаята, е останало тук, с изключение на хората, но ние решихме, че няма смисъл да ги претърсваме, както мистър Макрей сигурно ти е казал. Онази врата там е за банята — смятам да се обръсна и да си измия зъбите, ако успея да стигна дотам. Е, Моран, хайде кажи нещо! Мистър Макрей разправя, че знаеш кой е крадецът. Кой е той?

— Първо трябва да задам няколко въпроса — викам аз.

— Задавай!

— Каква е наградата?

— Хм-м! Хм-м! Единадесетте диаманта, значи, струваха около пет хиляди долара; диамантът, шлифован във формата на розетка, не е толкова ценен, колкото другите. Затова му предложих шест хиляди.

— Чакайте малко! На кого предложихте шест хиляди?

— Ами на Помрой, след като ги загуби. Исках да му платя, за да си мълчи и да не става скандал. Той отказа.

— Искате да кажете, че е поискал повече от шест хиляди долара?

— Дявол да го вземе, момче, той не иска пари. Искане си диамантите — суеверен е. Разправя, че преди да продаде или да купи нещо, бърка в джоба си, изважда няколко диаманта и ги преброява. Ако са тек, прави каквото казва вътрешният му глас, ако са чифт — прави точно обратното. Тъй като единадесет е нечетно число, слуша вътрешния си глас и вечно е закъсал за пари... Моран, какво ще кажеш за хиляда долара награда — една пета от стойността на диамантите, а?

— Съгласен съм, ако обаче го напишете черно на бяло.

Докато той пише, аз обикалям из стаята, гледам хилядите неща в нея и изяждам още няколко сандвича.

— Една година трябва, за да се претърси тази стая.

— Така е, дявол да го вземе! Ето тук пише, че съм съгласен да платя наградата, ако намериш диамантите. Кажете сега кой ги е взел?

Внимателно сгъвам листа и го слагам на сигурно място, защото си спомням какво разправяше шефът за амебите и не искам мистър Бъртън Финдли да прилапа този лист.

— Мистър Финдли, вие събирате разни неща — викам аз.

— Да.

— Какви неща?

— Казах ти и ти ги видя тук: картини, скулптури, вази, книги, гравюри...

— Също и диаманти розетки?

— Имам два.

— Покажете ми един.

Той бърка с два пръста в джоба на жилетката си и ми подхвърля голям диамант, сякаш ми подава топче за игра.

— Ето това е диамант розетка.

— Добре, а къде са другите десет? — питам аз и го гледам право в очите.

— Какво искаш да кажеш?

— Може би отдавна сте смятали да купите диамантите на мистър Помрой?

— Не, защото не са достатъчно хубави.

— Когато мистър Помрой е открил, че ги няма, вие сте му предложили да ги купите.

— Нали ти казах, бях готов да платя прескъпо, за да избегна скандала.

— В тъмното, докато всички са гледали филма, вие сте могъл да стигнете до масата, където са били диамантите, защото тази стая е ваша и вие я познавате като петте си пръста.

— Дявол да го вземе, Моран, накъде биеш?

— Когато някой каже: „Хайде да претърсим всички“, вие казвате: „Не, недейте“.

— Не аз, а Помрой го каза.

— Но вие се съгласихте. Хайде, признайте си — ако мислите, че можете да избудалкате Клуб Хоби, в който няма никакви детективи, мене, детектива П. Моран не можете да избудалкате. Затова давайте ги!

За миг ми се струва, че той ще ме ухапе. После избухва в смях, ама какъв смях, боже мой!

— Моран — вика той, — трябваше да се сетя какво си намислил още преди да проговориш. Нещо ми се въртеше в ума, ама просто не можех да допусна. Обаче така само си изгърмяваш патроните, мойто момче! Моран, знаеш ли какво е карати?

— Някакъв вид борба.

— Не карате, а карати, с които се измерват диамантите. На Помрой диамантите бяха малки — горе-долу по един карат всеки. А този тук е повече от девет карата, искам да кажа, че тежи почти колкото всички диаманти на Помрой, взети заедно, а освен това е известен диамант — носил го е един кардинал преди петстотин години. Знаеш ли, че има една дузина специалисти, които ще потвърдят това.

Понякога просто се познава кога човек казва истината. Веднага разбрах, че този случай е точно такъв, и рекох:

— Охо!

— Това не е всичко, Моран — продължава той. — Ти каза, че стаята е била тъмна, докато е траел филмът. В известен смисъл така беше, защото единствената светлина идваше от апарата. Но аз стоях през цялото време до екрана и обяснявах на членовете на клуба снимките и ако бях мръднал, всички в стаята щяха да забележат. Останалите можеха да се движат, където си пожелаят, аз обаче не можех. — Сигурно всички големи амеби се държат любезно като него. — Не се отчайвай, Моран. Щом ние не успяхме да намерим диамантите, как тогава да очакваме, че ти ще успееш?

Доста потиснат се чувствавам и викам:

— Сигурно е по-добре да се откажа.

Мистър Финдли идва при мен и ме потупва по гърба.

— Дявол да го вземе, Моран, никога не се предавай! Ти ми се издигна в очите, защото направо ми каза, че съм крадец. Смелчага си ти, щом не те е страх да си сложиш главата в торбата — вика той и странно се хили: — В много отношения ми напомняш за една горила, която веднъж вървеше срещу мен толкова бавно и добронамерено, че

просто ме беше срам да я застрелям, горката. Дори и враговете ми ще ти кажат, че от обир на банки и влакове може да не се откажа, но за шепа дребни диаманти никога няма да се излагам.

Това вече ми идва много и викам:

— Мистър Финдли, май ще е по-добре да си вземете професионален детектив.

Той страшно бързо спира да се хили.

— Моран, ще застрелям първия, който поиска да си напъха тук дългия нос, затова господ да ми е на помощ, наистина ще го застрелям! В моята къща има оръжейна и ако някое от ония професионални ченгета се появи тук, ще го надупча с медни куршуми! Запомни, Моран, не искам никаква гласност, никакъв скандал! Наградата си остава. Обади се пак, като ти хрумне нещо друго, искам да кажа нещо, което ще свърши работа. А сега, преди да си тръгнеш, дай си ми големия диамант розетка. Знам, че го вземаш от разсеяност, но аз ще те освободя от него със същата разсеяност.

След всичко това се изнизвам от къщата и ако бях куче, щях да изчезна с подвита опашка. Имам среща с Мерилин да я водя на кино, както вече казах, но не възразявам, когато шефът вика:

— Питър, съжалявам, ако ти обърквам плановете, но следобед ще трябва да ме закараш на гарата. — После добавя: — О, а как беше у мистър Финдли?

— Има напредък, мистър Макрей — викам аз, което не е истина, но какво друго мога да кажа.

Моля потвърдете телеграфически, че веднага изпращате професионален детектив.

ТЕЛЕГРАМА

ДО ДЕТЕКТИВ ПИТЪР МОРАН с/о МИСТЪР Б. МАКРЕЙ,
СЪРИ, КЪНЕКТИКЪТ

Да изпратя телеграма, та да ме убият въпросителна Не благодаря
точка

Главен инспектор
Възход, Международен институт за задочно обучение на
детективи

ОТ ДЕТЕКТИВ П. МОРАН, с/о МИСТЪР Р. Б. МАКРЕЙ, СЪРИ,
КЪНЕКТИКЪТ

ДО ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР
ВЪЗХОД, МЕЖДУНАРОДЕН ИНСТИТУТ ЗА ЗАДОЧНО
ОБУЧЕНИЕ НА ДЕТЕКТИВИ, САУТ КИНГСТЪН, НЮ ЙОРК

Предварително прецених, значи, че няма да изпратите детектив, нито че самият вие ще дойдете, ако не сте сигурен, че ще ви платят, но сега възнаграждението е по-голямо, отколкото беше отначало, и аз предполагам, че ще си промените решението, като разберете за какво става дума.

Телеграмата ви е пристигнала доста късно днес следобед, което значи понеделник, а аз бях излязъл да закарам госпожата, затова Мерилин я приела по телефона и като ми я предаде, беше готова да зададе цял куп въпроси, но аз я прочетох три-четири пъти, после вечерях и след това трябваше да закарам госпожата на гости, и когато оставих колата, приближаваше полунощ, а Мерилин стои в гаража и чака.

— Е, Питър — вика тя, а аз казвам:

— Мерилин, закъсал съм и ми трябва приятел.

— Как така си закъсал? — пита тя.

— С едни диаманти — викам аз и ѝ разправям каква е работата.

Разправям и гледам, че очите ѝ святкат: тя не задава никакви въпроси, а само повтаря едно и също: „Питър, продължавай! Да не си посмял да спреш! О, Питър, продължавай!“ Като свършвам, казва:

— Питър, това е направо страхотно, какъв късмет, че дойде да ми кажеш какво те измъчва! Миналата година, като бях първи курс в девическия колеж в Маунт Холиоук, Масачузетс, се записах в семинара по „Изкуство и майсторство на криминалния разказ“. Тази история, все едно че е взета от тестовете, които без предупреждение ни даваха на нас, първокурсниците, когато най-малко очаквахме.

— Че това е чудесно, Мерилин — викам аз. — Кой тогава е задигнал диамантите?

Тя вдига рамене и казва:

— Елементарна работа, мили мой Питър, елементарна!

— Така ли? Кажи тогава как ги е задигнал?

— Не ме размивай, Питър, че направо ме е срам да задействувам малките си сиви клетки, толкова е лесно.

— Добре, че е лесно, лесно е, това вече го установих, но къде е скрил диамантите?

— Точно това е енигмата, Питър. — За първи път чувам тази дума, затова тя ми я казва буква по буква, същото се отнася и за имената, с които Мерилин ме затрупва няколко минути по-късно. — Всичко си представям, Питър, наистина е много просто! Искам само да ти задам един въпрос.

— Питай.

— Кой е авторът на разказа?

Не бях сигурен, че съм я чул добре, и затова я накарах да повтори въпроса.

— Кой е авторът на разказа? — пита тя.

— Какъв разказ, Мерилин?

Тя се смее, но трябва да признае, че смехът ѝ звучи приятно.

— Питър, след три години, прекарани в колежа, не ме убеждавай, че разказите се пишат сами. Няма ги вече наивните момиченца, дето не смеят да си потърсят коледните подаръци в комина от страх, че ще им се напълнят очите със сажди! Каж ми кой е написал разказа и аз ще ти кажа къде са скрити диамантите. Ако е написан от Конан Доил, отговорът е един; ако е от Дашиъл Хамет, отговорът е друг; ако е от Елъри Куин — трети. Например... Чакай малко, Питър! Нали каза, че мистър Финдли имал оръжейна?

— Точно така.

— С пушки?

— Ти какво очакваш да има в една оръжейна? Пиана ли?

— А оръдие има ли? Ако Елъри Куин беше написал този разказ, скъпоценните камъни щяха да бъдат в снаряда, който мистър Финдли щеше да сложи в оръдието, когато при залез-слънце свали флага, и щеше да изстреля снаряда в реката, където един конфедерационист ще чака да го вземе, както предварително е уговорено.

— Искаш да кажеш, че диамантите са в някакъв снаряд и той ще изстреля същия този снаряд?

— Точно това е идеята, Питър. Не е ли страхотна?

— Не струва, Мерилин — викам, след като размислям няколко секунди.

— Защо?

— Не изключвам една голяма амеба като мистър Финдли да има оръдие, защото той има почти всичко, което го има на този свят, но ако стреля с него рано сутрин, хората ще вдигнат голям шум, защото тук в Ню Ингленд хората са такива, а освен това в Съри няма никаква река и никакви конфедерационисти от тази страна на линията Мейсън-Дикси^[2].

Това обаче не я кара да замлъкне задълго.

— Питър, мистър Финдли има ли гъски?

— Гъски ли?

— Има ли една бяла гъска с шарени пера?

— Не — викам. — Няма гъски, тъй като няма смисъл да стреля по тях с оръдие, защото пернатите с нищо не можеш да ги заглушиш.

— Много лошо — казва тя, — ако имаше гъски и ако Конан Дойл беше написал разказа, щеше да намериш синия елмаз, искам да кажа диамантите, в гушата на гъската, дето тежи кило и половина по-малко от другите, имам предвид голямата бяла гъска, специално угоявана за Коледа.

— Какъв смисъл да приказваме, Мерилин? — викам аз. — На онова събиране в Клуб Хоби е имало само амеби, все кръгли и все леваци.

Но тя едва сега започва.

— Питър, я ми кажи на полицата на камината има ли препарирана дива котка?

— На полицата на камината в оръжейната, където не съм влизал, може и да има препарирана дива котка, но на полицата на камината във всекидневната стои само главата на един господин с много бяло лице.

— Колко жалко! Как ме е яд, че няма никаква препарирана дива котка, защото, ако разказът беше написан от Джон Диксън Кар, точно в нея щеше да намериш диамантите, а може би щеше да ги намериш в куршума, който съпругата на немския учен изстрелва през прозореца, преди да застреля немския учен с друг куршум. Чакай малко, Питър! Ах, тези мои малки сиви клетки!

Аз чакам. Тя се размива и смехът ѝ прозвучава все така приятно.

— Открих, Питър, и както вече ти казах, всичко е съвсем ясно.

— Каза ми го вече, но полза няма.

— Искам да кажа, че открих ключа на загадката.

— Значи ставаме двама души, които сме го открили, само че с него нищо не се отключва.

— Това е защото не си учил в колеж, Питър. Бележничето ти подръка ли е? Представи си, значи, че аз съм професорът и докато изнасям лекцията, ти си водиш бележки...

Тя говори може би повече от час и от време на време занича в разни книги, дето си е донесла, за да учи от тях през ваканцията. Накрая вика:

— А сега, Питър, смяташ ли, че мистър Бъртън Финдли ще се зарадва, като му звъннеш на вратата?

Поглеждам си часовника. Станало е почти два часът сутринта, затова първо обикалям с колата къщата, докато се уверя, че във всекидневната свети, и след малко мистър Финдли сам ми отваря вратата.

— Дявол да го вземе, ти ли си това, Моран? — вика той. — Влизай, влизай, хм-м! Не ме карай да стоя на течението, че ще взема да умра от простуда. Сигурно искаш да отидеш във всекидневната, а?

— Да, сър.

Той отключва вратата и след като влизаме, пак я заключва.

— Хайде, Моран, казвай! Не ме дръж в напрежение!

— Мистър Бъртън Финдли — викам, — аз разреших случая.

— Пак ли?

— Този път грешка няма. — Поглеждам бележките, които си водих, докато Мерилин изнасяше лекцията, и казвам: — Мистър Финдли, имате ли чиста бяла покривка?

— Кърпа ще свърши ли работа?

— Ако е чиста и бяла.

Постиламе я на една маса, аз вземам главата на господина с бялото лице, дето стои на камината, и го слагам върху чистата бяла кърпа.

— А сега? — пита мистър Финдли и ме гледа в упор. — А сега?

Поглеждам си бележките.

— Ако мистър Дойл беше измислил тази история, както пише тук, бюстът щеше да бъде на Наполеон.

— Че той е на Наполеон.

Преди да тръгна, бях сложил в джоба на палтото си един тежък чук. Стоварвам го с всичка сила върху бюста и главата на Наполеон се

счупва на дванайсетина парчета, така поне ми се струва, макар че не ги преброявам, защото следя някое парче да не падне извън кърпата.

— Боже мой! — изкрещява мистър Финдли.

— Правилно — викам аз, — защото в бележките пише: „Той изкрещява победоносно“.

— Това не беше победоносно, идиот такъв — крещи той.

— Чакайте малко — викам аз и чета от бележките: — „Прочутата черна перла на Борджиите се бе завряла в едно счупено парче като слива в плодов кейк.“

— Е, къде е перлата?

Вече съм натрошил всички големи парчета на малки парченца, но не виждам никакви перли или диаманти.

— Тази история не е измислена от мистър Дойл.

Мистър Финдли се строполява на един стол и се хваща за главата.

— Деветстотин долара съм платил на една разпродажба за този бюст.

Аз не губя време. На един от прозорците има някакво растение в червена ваза. Листата му са обърнати не към прозореца, а в обратна посока. „Ако историята беше измислена от мистър Уолас, щеше да има цяла редица саксии и ако на едно от цветята листата са загърбили светлината, това значи, че някой го е обърнал, когато е скрил там диамантите, защото всяко нормално растение, ако не го пипаш, се стреми към светлината“.

— Моран, чакай — вика той, но аз съм много по-бърз от него.

Бам!

Мистър Финдли прави почти еднометров скок, което е доста добро постижение за един възрастен човек, който не се занимава с физкултура.

— Моран — вика той, — даваш ли си сметка какво направи? Счупи една от най-прекрасните фарфорни вази от периода Мин! Искаха да я купят от музея Метрополитън, но аз не им я продадох, а листата на растението не са обърнати към светлината, защото то е изкуствено!

Аз обаче не го слушам. Ровя из парчетата от вазата и от саксията, която е била във вазата, и сред пръстта, която е била в саксията, за да намеря единадесетте диаманта розетки, но, изглежда, тази история не е

била съчинена от мистър Уолас, защото единственото, което намирам, е една капачка от бутилка и два червея.

Мистър Финдли е коленичил до прозореца и събира парчетата, а аз чета бележките си. „Има един разказ от мистър Честъртън, в който диамантите не могат да се видят, защото са в една стъкленица с вода, а понякога във водата диамантите стават невидими; в криминалните разкази диамантите, поставени във вода, винаги са невидими“. Нали си спомняте за високата синьо-зелена ваза и за цветята, които вехнеха в нея последния път, когато бях тук. Писах ви за тези цветя в писмото и ако сте забравили, можете отново да го прочетете.

Бам!

Тази история сигурно не е съчинена от мистър Честъртън, защото единственото, което намирам, са парчета стъкло, цветя, вода, и пак парчета стъкло и добре, че не си порязвам ръката. Мистър Финдли, както вече казах, е коленичил, но се обръща към мен и сякаш всеки миг ще избухне в плач.

— Моран — вика той, но този път съвсем тихо, — това е венецианско стъкло. Да, венецианско стъкло, шестнайсети век. С нищо не може да се замени.

— Съжалявам — викам, — но пред вас е един курсист от ВЪЗХОД, Международен институт за задочно обучение на детективи в Саут Кингстън, Ню Йорк, чийто девиз е: „Оставете нещата в ръцете на съдбата“. — Не знам дали такъв девиз изобщо съществува, но казах това, което ми хрумна в момента, и смятам, че не е лошо.

Мистър Финдли ми подава една от онези пури, дето са по един долар.

— Запали я, Моран, и ми дай чука да го прибера. Страх ме е, че ще го повредиш, ако не внимаваш. — И сам ми поднася огън за пурата. — Моран, вчера ти предложих хиляда долара да намериш единадесетте диаманта розетки.

— Да, мистър Финдли, така е.

— Днес ти предлагам две хиляди долара, за да не ги намериш.

— Какво?

— Това е моето предложение.

— Мистър Финдли, дайте да се разберем...

— Моран, ти правилно ме разбра. Предлагам ти двойно по-голямо възнаграждение, за да се откажеш веднага от случая.

Нищо не разбирам и му викам:

— Защо трябва да правите такова нещо, мистър Финдли? Струва ми се, че не е честно.

— Намеренията ми са съвсем честни.

— Смятате да върнете диамантите, които сте свили, така ли?

— Моран, повтарям ти, че не съм ги откраднал — въздъхва той.

— Може би точната дума не е „откраднал“ ...

— Не съм ги взел. Не съм ги докосвал. Не знам къде са.

— Тогава защо ми правите такова предложение, мистър Финдли? Той ме поглежда странно.

— Моран, ако не можеш да се досетиш защо, след като унищожи някои от най-ценните ми произведения на изкуството, не съм сигурен, че мога да ти обясня. Виждаш ли тази картина на стената зад гърба ти? Тя струва колкото петнайсет кила диаманти розетки. Виждаш ли онази мраморна статуя в ъгъла? Не, не я гледай, моля те! Не искам и нея да я направиш на сол, само защото Ник Картър Дяволския детектив намерил веднъж някакви бижута, скрити вътре в такава статуя.

— Защо не?

Той отваря едно чекмедже на бюрото си и бързо заключва в него чука.

— Виж какво, ще си направя предложението писмено... най-добре ще бъде така: ще ти напиша чек за две хиляди долара, ако тържествено се закълнеш, че никога вече няма да стъпиш в дома ми. Приемаш ли?

Две хиляди долара много ми харесват, защото са повече от хиляда долара, но не искам да ги взема, защото вие пак ще ми триете сол на главата — нали веднъж ми писахте, че „ако приемеш пари от някой, който е замислил престъпление, ставаш негов съучастник“. И понеже не знам какво престъпление може да замисли една голяма амеба като мистър Финдли, викам:

— За да взема чека, трябва да получа разрешение от Главния инспектор.

— Главния инспектор? Професионален детектив?

— Да, сър, в Саут Кингстън, Ню Йорк.

— Професионален детектив, който ще дойде тук и ще разтръби цялата история на вестниците след всичко, което ти вече си направил?

— Страхувам се, че друг начин няма.

— Прав си да се страхуваш, Моран — смее се той. — Ела с мен, ела, Моран! — Отключва вратата, заключва я след нас и ме завежда в една стая в дъното на коридора. — Моята оръжейна — вика ми. — С тия пушки съм стрелял по всичко — от антилопи до зебри, от катерици до крокодили. Това е Рос 30/30. Изстрелва куршум, който се пръсва в тебе, което ще рече, че влезе ли в теб, оставя малка дупчица, но при излизане ти изкарва и черния дроб. А това ми е пушката за слонове, която използвах в Бирма, с нея стрелях и кобри, и слонове. Нали виждаш, че има две цеви. Едната е за женски слонове, а другата за мъжки — те винаги лягат на същото място, на което е убита женската. Отдавна не съм стрелял по слон, но ще вляза постепенно във форма, като започна с Главния инспектор и запазя втората цев за теб. А това е автомат 405. Страшно оръжие, но няма начин в съда да не ме оправдаят, че съм прибягнал до него. Това тук е базука, която може да надупчи Главния инспектор, ако ще и в танк да се скрие. Патрони имам много. А сега, Моран, ще те изпратя до входната врата, после ще я затворя, ще я заключа и ще превъртя ключа втори път.

— Мистър Финдли — викам, — не можете да уплашите Главния инспектор! Явно не познавате човека!

Той си облизва устните, сякаш е гладен, и вика:

— С нетърпение очаквам да се запозная с него. Много хубав ще ми се види през мерника на базуката. Спомени това, като му пишеш, и добави, че аз може да отскоча с колата до Саут Кингстън един от тия дни, в случай че той не дойде тук. Довиждане, Моран.

Моля, отговорете веднага кога пристигате, за да ви кажа някои неща за мистър Финдли, защото той е особен човек и мисля, че трябва да знаете повече за него.

Моля, отговорете веднага.

ТЕЛЕГРАМА

ДО ДЕТЕКТИВ П. МОРАН, с/о МИСТЪР Р. Б. МАКРЕЙ, СЪРИ,
КЪНЕКТИКЪТ

Главният инспектор замина за погребението на баба си в Мексико веднага след като прочете писмото ви и не се знае кога ще се върне точка копие от тази телеграма изпращам на мистър Бъртън Финдли точка телеграмата подписвам аз, защото съм предана на

главния инспектор запетайка мистър Финдли запетайка, но аз съм една беззащитна жена и разчитам на вашата кавалерия.

М. М. О'Р, секретарка на Дж. Дж. О'Б

ОТ ДЕТЕКТИВ П. МОРАН, с/о МИСТЪР Р. Б. МАКРЕЙ, СЪРИ,
КЪНЕКТИКЪТ

ДО ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР

ВЪЗХОД, МЕЖДУНАРОДЕН ИНСТИТУТ ЗА ЗАДОЧНО
ОБУЧЕНИЕ НА ДЕТЕКТИВИ, САУТ КИНГСТЪН, НЮ ЙОРК, МОЛЯ
ДА СЕ ПРЕПРАТИ НА НОВИЯ АДРЕС

Показах, значи, телеграмата от вашата секретарка на Мерилин и викам: „Какво значи това «вашата кавалерия»? Мистър Финдли няма никакви коне, а тя вика: «Иска да каже кавалерство». «Не я знам тази дума», а тя ми отговаря: «Така си и мислех, защото иначе щеше да ми кажеш какво се е случило, преди да напишеш онова дълго писмо, а ти направо ме подлуди, защото не обели нито дума, докато не пристигна телеграмата»“.

Та, значи, избърсвам прахта от един стол в кабинета си, искам да кажа в гаража, и тя започва да ми задава един милион въпроси, а аз трябва да ѝ разказвам и преразказвам какво ми се е случило; добре, че изкарах висока бележка на изпита по наблюдателност, иначе често често щях да отговарям на въпросите ѝ с „Не знам“, а аз и без това доста често така си отговарям.

Тя започва да клати глава и вика:

— Ако този случай беше включен в семинара, който изкарах в колежа, сигурно щяха да ме скъсат. Питър, защо трябваше да се държиш като свиня? Можеше да провериш има ли нещо в бюста на Наполеон и без да го трошиш на парчета.

— В моя бележник пише, че мистър Холмс го е натрошил.

— Да, но първо го е платил.

— Мерилин, не ставай смешна. Откъде мога да намеря деветстотин долара? А и да ги имах, мислиш ли, че щях да ги дам всичките за главата на някакъв джентълмен с преbledняло лице?

— Можеше да провериш дали в пръстта на растението има нещо, без да унищожаваш вазата; можеше също така внимателно да наклониш венецианската стъкленница и да излееш водата от нея.

— Ето ги бележките, които си водих, докато ти изнасяше лекцията — викам аз. — Виж, че ония от твоите разкази не са били чак толкова внимателни.

— Питър, но ти не си професионален детектив и затова очаквах, че ще проявиш повече разум! Като си помисля само какви красиви неща си изпочупил, мога да се разплача! Хайде да вървим.

— В „Зеления фенер“ или в „Бруксайдската кръчма“?

— Не, у мистър Финдли.

— Мерилин, ти луда ли си?

— Била съм луда, щом не съм прочела бележките, които си си водил, но сега вече не съм луда, все пак изкарах отличен на „Изкуство и майсторство на криминалния разказ“. Каква глупачка съм била, че не съм се сетила за нея!

— За нея?

— За Дороти Сейърс, глупако! В цялата тази история има женски почерк. Хайде, Питър.

— Дума да не става.

— И ти ли си бил кръшкач като Главния инспектор?

— Точно такъв съм.

— Добре тогава, страхливецо, нямам нужда от теб. Мога и сама да карам кола.

— Добре. Ето ти ключовете.

— Питър, за последен път те питам, идваш ли?

— Мерилин, за последен път ти казвам, че оставам тук, където мистър Финдли няма как да ме улучи с онази пушка за слонове.

— Довиждане, Питър.

— Довиждане, Мерилин.

Та пет минути по-късно, значи, звъним на звънеца на мистър Финдли. Джим Хюит, икономът, отваря вратата.

— Пийт — вика той, — имам строга заповед да не те пускам.

— Той е с мен — казва Мерилин.

— Заповедта си е заповед — клати Джим глава. — Видя ли те, веднага трябва да натисна алармения звънец и да започна да зареждам пушките една след друга.

— Питър не носи никакъв чук този път — казва Мерилин.

— Не нося и искам да си взема обратно чука. Мистър Финдли го заключи в бюрото си, а на мен ще ми трябва.

— Ти ли си пак, Моран, хм-м? — Вратата на всекидневната се отваря около два сантиметра и половина и мистър Финдли се подава през нея. — Моран, не забравяй какво казах!

— Мистър Финдли, идвам сама — изчуруликва Мерилин.

— Велики боже! Главният инспектор — жена?

— Аз не съм Главният инспектор, мистър Финдли, изобщо не съм инспектор и направо щях да се разплача, когато Питър ми каза какво е направил.

— Е, какво искате?

— Мисля, че мога да ви намеря диамантите. Питър, вдигни си ръцете.

— Да си вдигна ръцете ли?

— Дръж ги вдигнати. Така няма да правиш повече бели.

Мистър Финдли отваря по-широко вратата на всекидневната.

— Това е първото смислено нещо, което чувам, откакто Моран се появи на прага ми. Хюит, пусни ги да влязат.

Влизаме във всекидневната и той заключва вратата след нас. Мерилин гледа втренчено прожекционния апарат, но аз не разбирам защо — него изобщо не съм го докосвал; после разглежда какво е останало от Наполеон, от китайската фарфорна ваза и от венецианската.

— О, Питър, ако можех, щях да те убия!

Мистър Финдли клати доволно глава и вика:

— Това е второто смислено нещо. Да ви услужа ли с пушка, мис... мис.

— Не се обръщайте към мен с „мис“, мистър Финдли. Наричайте ме Мерилин. Сигурно сте чували за мен от внучката си Хелън, с която учим заедно в Маунт Холиоук.

— Разбира се! Разбира се! — усмихва се старият Финдли. — Тя споменава за вас почти във всяко писмо. Двете играете заедно в баскетболния отбор.

— Точно така.

— И членувате в едно и също дружество... или клуб?

— Точно така.

— Сега може ли да си сваля ръцете? — питам аз. — Раменете ми изтръпнаха.

— Не! — изревават и двамата, а Мерилин вика: — Стой по-далеч от стените, Питър, защото може да докоснеш някоя от картините. Стой по средата на стаята и се прави, че си Статуята на свободата, която държи по една факла в двете си ръце. — Тя се обръща към мистър Финдли: — Мистър Финдли, грешката, която Питър е направил, е очевидна.

— Той не направи нищо друго, освен грешки.

— За разлика от мен Питър не е доловил женския почерк в тази история.

Мистър Финдли я поглежда изпод рунтавите си вежди и вика:

— Я повторете още веднъж, ама бавно. Тази история...

— ... Има женски почерк.

Мистър Финдли клати глава, защото и той като мен нищо не разбира.

— В един разказ на Дороти Сейърс откраднатите перли са закрепени за едно коледно цвете, сякаш са част от него. Никой не ги забелязва.

Мистър Финдли продължава да клати глава.

— Мое мило момиче, нас не ни интересуват никакви перли и освен това хората в Ню Ингланд нямат обичай да слагат коледни цветя през август.

— Аз просто нахвърлям идеята, мистър Финдли. Ако Дороти Сейърс беше измислила тази история, щяхме да намерим единадесетте диаманта на толкова видно място, че човек никога не би се сетил да ги търси там.

— Например?

— Питър спомена за някакви кръгли камъчета — малки камъчета с еднакви размери, които са били на полицата на камината до прожекционния апарат.

— Да, аз ги видях.

— Още ли са там?

— Всичко, което е било в тази стая в неделя, е още тук.

Мерилин отива да вземе камъчетата.

— Всички са еднакво големи, както забеляза Питър. Искам да ви попитам, мистър Финдли, дали камъчетата не са малко по-големи от липсващите диаманти.

Сега вече и аз започвам да схващам идеята, но мистър Финдли ме изпреварва.

— Мерилин, щом така искате да ви наричам, те наистина са малко по-големи.

Двамата си кимат и се усмихват.

— Мистър Финдли, с чук може да стане някоя беля.

— Чукът вече направи белята.

— С какво можем да счупим едно от тези камъчета?

Той бързо се запътва към един шкаф до стената.

— Орехотрошачка ще свърши ли работа?

— Ще опитаме.

Двамата надвесват глави и след малко чувам как камъкът се строшава.

— Това си е един обикновен камък!

— Моран, не си сваляй ръцете!

— Добре, сър.

— Нека да проверим останалите.

Нагрошават ги, значи, един след друг и като надзъртам през раменете им, виждам, че отвътре камъчетата са същите, каквито са и отвън — от онези, дето могат да се намерят из целия Кънектикът.

— Съжالياвам, Мерилин — клати глава мистър Финдли.

— Аз също. Но по-лошо е, че ме е срам. Толкова добре се представих на онзи семинар в колежа, мистър Финдли.

— Какъв семинар?

Но тя тихо възкликва.

— Как не се сетих веднага? Женският почерк! Друга писателка! Не Дороти Сейърс! Агата Кристи!

Мистър Финдли се оживява.

— Аз също съм чел много книги на мис Кристи, но какво от това?

Мерилин е развълнувана.

— В разказите на Агата Кристи престъпникът е онзи, когото най-малко подозират!

— Какво искаш да кажеш, Мерилин? — питам аз, но тя вика:

— Не се бъркай в тази работа, Питър.

— Сега вече схващам — кима мистър Финдли, — но колкото и странно да изглежда, Моран вече ми пробута тази теория. Аз нямам

причини да крада. Аз съм най-малко заподозрян. Моран ме обвини, че съм взел диамантите.

— Но, скъпи мистър Финдли, вие не сте човекът, когото най-малко подозират! Припомнете си кой е бил тук в събота вечер.

— Добре — вика той и почва да изброява на пръсти. — Мистър и мисис Макрей. Мистър Симор. Мистър и мисис Ъндъруд. Мистър и мисис Ърскин-Бевин. Мистър и мисис Кътлър, мистър Джоунс, мистър Помрой. Мистър и мисис Гейлорд. Аз.

— Но това не са всички.

— Хюит, икономът ми.

— Има още.

— Изброих всички, които бяха в стаята...

— Освен онзи, върху когото пада най-малко подозрение!

Осентява ме блестяща идея и извиквам: „Наполеон!“, но мистър Финдли казва:

— Мерилин, предавам се. Вие кажете.

— Бебето на семейство Гейлорд.

— Моето правнуче? Това са пълни глупости.

— Върху него пада най-малко подозрение!

— Бебето беше единственото човешко същество в тази стая, което бе претърсено — с усилие си поема той дъх. — Ами че дамите го съблякоха голо-голеничко.

Но Мерилин вече се е отприщила и спиране няма.

— Откъде тогава някой по някакъв начин е взел тази шапа камъчета, които току-що натрошихме, мистър Финдли?

Двамата отиват при бебешката количка.

— Ние я претърсихме — казва мистър Финдли.

— Знаем. И оставихте това.

— Кое?

Двамата отиват при бюрото на мистър Финдли. Докато върви, Мерилин размахва нещо, което издава весел звук.

— Дрънкалката на бебето — казва тя. — Погледнете я! Пластмасова, лошо залепена — нали виждате как в тъмното лепило то е потекло! Значи докато вие сте гледали филмите, прожекционният апарат, който работи автоматично, след като го включиш, е бил само на няколко крачки от бебешката количка, а съвсем наблизо е имало една кутия с лепило!

Мистър Финдли не казва нищо, само кима и диша дълбоко. Сяда на бюрото и отваря джобното си ножче. Хваща с една ръка дрънкалката, а с другата — ножчето, но ги оставя.

— Млада госпожице — вика той, — смятам, че на вас се пада честта...

Мерилин разрязва дрънкалката, все едно че е топка от пластилин. Двете ѝ половини отскачат и върху бюрото се излива брилянтен дъжд.

— Диамантите на мистър Помрой — казва тя.

— Единайсет. Пребройте ги — вика мистър Финдли.

Няма смисъл да се опитваме да хванем Джим Хюит, защото явно е бил залепил ухо за ключалката и е духнал, щом е видял, че играта е свършила. Мистър Финдли ми написва чек за петстотин долара, после написва чек за същата сума на Мерилин и макар че на листа, дето ми е в джоба, пише, че ще получа хиляда долара, ако намеря диамантите, смятам да не повдигам въпрос, защото Мерилин е младо момиче и трябва да си осигури обучението в колежа, а не е детектив, който като мек се е сблъсквал с какви ли не случаи.

Мистър Финдли и Мерилин седят на бюрото, смеят се и пият шери; аз не обичам да пия от такива малки чашки, които не са предназначени за мъжко питие и освен това се чупят лесно, ако ги хванеш по-грубо — все ми е едно, защото двамата не ми разрешават да си сваля ръцете, а те вече започват страшно да ми тежат, особено ръката, която държи чека.

Мистър Финдли доволно клати глава.

— Значи Хюит ги е откраднал с помощта на бебето.

— Или бебето ги е откраднало с помощта на Хюит — вика тя.

Той втренчва поглед в нея.

— Разбирам, че камъчетата — кръгли, малки и горе-долу с еднаква големина — явно са били в дрънкалката на бебето, толкова явно, че никой не се е сетил за тях, освен вие; разбирам, че Хюит ги е сменил в тъмното, защото е бил сигурен, че няма и да погледнем камъчетата. Но все пак трябва да е имало някакви улики, които от самото начало са ви подсказали кой е виновникът.

— Питър ми ги подсказа.

— Да, аз ѝ ги подсказах — викам, но мистър Финдли вика:

— Ти стой с вдигнати ръце. Вие продължавайте, Мерилин.

— Хюит казал на Питър, че докато бельото на мистър Симор било цялото на кръпки, той, Хюит, носел и риза, и гащи без всякакви дупки. С други думи, дълго преди престъплението той е бил готов да бъде претърсен.

— Готов е бил, дявол да го вземе — продължава да клати глава мистър Финдли.

— Щом е бил готов да бъде претърсен, значи е очаквал да бъде претърсен, следователно не е бил джентълмен, схващате ли? Джентълмените веднага са преценили, че претърсването е унизително и безсмислено. Единственият, който не е бил джентълмен, не е предвидил това.

— Продължавайте.

— Скрил е диамантите в тази стая, което също е толкова явно...

— Да, аз бях сигурен в това.

— ... И е възнамерявал да си ги вземе другата седмица или другия месец, или догодина — щом ви омръзне да държите стаята заключена. Следователно той е имал лесен достъп до тази стая, при това е можел да влиза тук сам! Сега вече, след като знаем къде е скрил диамантите, всичко си идва на мястото. Дрънкалката ще се върне при бебето, крадецът ще я открадне или ще я отвори отново и ще направи втора размяна. Имаше три или четири логически разсъждения, но всички водеха към един и същи човек.

— Хюит, дявол да го вземе!

— А Питър не повярва, когато му казах, че веднага съм разбрала кой е крадецът.

— Няма да повярва той, естествено, че няма!

— Да, естествено, че няма.

Двамата се смеят, но когато им задавам един въпрос, веднага млъкват.

— Едно нещо ще трябва да обясниш, Мерилин! Каза, че женският почерк те бил навел на правилната следа! Е, къде е този женски почерк?

Тя сгъва чека на мистър Финдли, прибира го и чак тогава отговаря:

— Проучих много неща, преди да дойда тук. Бебето, върху което пада най-малко подозрение, е момиче. Всичко останало, Питър, беше елементарно.

-
- [1] До безкрайност. — Б.пр. ↑
- [2] Границата между Севера и Юга на Съединените щати. —
Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.